

Sexagesima

J14,1-14

20.2.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Blaze tomu, koho vyvolíš a přijmeš, aby směl pobývat ve tvých nádvořích.
Tam se budem sytit dary tvého domu, tvého svatého chrámu.

Píseň: 77

Čtení: Ž36,6-13

Píseň: 306

Kázání: J14,1-14

Blíží se doba postní. Co budeme vyznávat? Co budeme říkat, až se budeme chtít připravit na velikonoční události? Bude se naše srdce chvět strachem z toho, co všechno máme za sebou? Nebo vykročíme s radostí do nového nedělního rána?

Nermutiž se srdce vaše. Tak povzbuzuje své učedníky Ježíš. I Ježíšovo srdce se třikrát zarmoutilo, otřásl, zachvělo. Bylo to tehdy, když se setkal se smrtí. Bylo to tehdy, když se dozvěděl o smrti Lazarově.

I naše srdce se zachvěje, když se setkáme se smrtí. Naše chápání najednou narazí na nepřekonatelnou hráz. Smrt, ta vždy otřese s člověkem. Prožíváme dobu, kdy víc než kdy jindy slyšíme, kolik lidí umřelo kvůli covidu, kolik kvůli různým katastrofám. Smrt vždy otřese s člověkem, když se s ní setká tváří v tvář.

Ježíš učedníky i nás nabádá, abychom nepropadli panice, když se se smrtí setkáme. Když vstoupíme do doby postní, která vede k Velikonocům, neobejde se to bez přemýšlování nad smrtí Ježíšovou, ale i naší. Otázka je: Opravdu to skončilo smrtí? Je za touto hranicí někdo, kdo bude rozhodovat o našem životě či smrti? Ježíš nás povzbuzuje, abychom se úzkostí netřásl při pomýšlení nad jeho smrtí, ale i svou smrtí.

Můžeme se sebe i Ježíše ptát: „Jak to můžeš, Ježíši, takto říct? Vždyť velikonoční události, které budou příběhem Ježíše Krista následovat, tak tam se vyřadí zloba, strach,

ukřivdění, nenaplněná očekávání, zrada – prostě vše negativní, co může člověk vyplodit, čím může člověk destruovat. Jak se nad tím člověk nemá rmoutit? Jak se nemá člověk rmoutit nad tím, když jeho vlastní hříchy jej nakonec doběhnou?

Povzbuzení by bylo pouhým napomenutím, kdyby nenásledovalo ujištění. *Věřte v Boha, i ve mne věřte.* Jako by Ježíš říkal: No, vy moji milí učedníci, přeci věříte v Boha. Uvěřili jste. On je Bůh živých, nikoli mrtvých. Věřte v Boha, a tak se nebojte. On vše, co vás doběhlo a možná i předběhlo, odnáší z vašich klesajících kolenou.

A hned Ježíš vypráví, co je za tou nepřekonatelnou hranicí. Co je za tou hranicí smrti. *V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jduť, abych vám připravil místo, ...zaseť přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.* Ježíš se nám zde představuje jako ten, jenž nám chystá ubytování. Obraz pobývání, bydlení, stanování s Bohem je touhou těch, kteří uvěřili v Boha. Ano, a mnozí toto pobývání, či stanování, zažívají s Bohem i dnes, když jedí chléb a pijí víno. Ale jak to bude potom, až umřeme? Co bude, co nás ujišťuje, že na tomto pobývání, či stanování se nic nezmění? On sám jde, aby to přichystal. Jde cestou smrti jako my. Uvěříme spolu s učedníky v jeho vzkříšení? Bez něho by u Boha přebývání, stanování nebylo.

Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti? Ano, abychom mohli někam jít, měli bychom vědět, kam jdeme. Abychom mohli se někam vydat. Přeci nepůjdeme někam bez cíle; cíl je důležitý, bez cíle cesta nemá smysl. Na otázku „kam?“ Ježíš neodpovídá. To věčné „kam“ a „kde“! To určení místa není podstatné.

Já sem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. Cesta, po ní se šlape, slouží těm, kteří po ní šlapou. Ježíš, jako ten, který nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním prošlapal cestu. Nejde o napodobování Ježíšova života, jde o vrůstání do života s Ježíšem. Jde o přebývání s ním a bydlení s ním v Duchu svatém v tomto světě.

Pravda a život. Ježíš před Pilátem vydává svědectví o pravdě. Otázka, co je pravda, nikoli, co je pravdou, zní nad námi. Ježíšova pravda svědčí o nanejvýš milosrdném a slitovném Bohu, který chce být s člověkem. Chce s člověkem pobývat ve svých příbytcích, ve svých stanech. Nechce být sám.

Pravda a život. Život, o ten jde především. Většinou vnímáme to, že nejdříve je život a potom smrt. Ježíš to převrátil; nejdřív je smrt a potom život. Spolu v Ježíšem umíráme, abychom se mohli znovu narodit. A opět nejde o životě po životě, nejde o to, že pravý život je až tam někde, kam máme dojít. Ježíš nám ukazuje, že život je životem teprve tehdy, když jej žijeme s Bohem. Když vstupujeme do tajemství kříže a zmrtvýchvstání. Život je dar, který jsme nezaslouženě dostali. Máme jej užívat jako cestu vedoucí k Bohu, k jeho příbytkům, k jeho i našemu stanování uprostřed tohoto světa.

Věřím, že nejen pobývání s Bohem je přichystáno pro nás tady a teď, ale i tam, kam směřují naše naděje a očekávání. Věřím, že nebudu zklamána, až mě Bůh jednou *pobere k sobě.*

Amen.

Píseň: 679

Poslání:

Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím,
i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.

Požehnání:

Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám;
ne jako svět dává, já dávám vám.
Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.

Píseň: 415